

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3187/2020
24.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радмила Вучковић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., Предузетник радња за такси превоз путника „Тахi ББ“ са седиштем у ..., а сада ББ из ..., чији је пуномоћник Бранкица Орловић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1991/2019 од 16.07.2020. године, у седници већа одржаној дана 24.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1991/2019 од 16.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 3851/17 од 19.03.2019. године, која је исправљена решењем истог суда П1 3851/17 од 07.06.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је поништено, као незаконито, решење тужене којим се тужиоцу отказује уговор о раду са даном 25.07.2016. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу призна сва права из рада и по основу рада настала због незаконитог престанка радног односа почев од 25.07.2016. године, као дана престанка радног односа па до 25.01.2019. године, као престанка дана обављања делатности предузетника. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 216.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1991/2019 од 16.07.2020. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, а жалба тужене у том делу одбијена, као неоснована. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је укинута у ставу другом и трећем изреке и предмет у тим деловима враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против пресуде донете у другом степену, правноснажног дела, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану другостепену пресуду у границама одредбе члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је засновао радни однос код тужене на основу уговора о раду за обављање послова ... на неодређено време почев од 13.07.2016. године, са местом рада у .... Решењем о отказу уговора о раду без деловодног броја и датума, тужиоцу је отказан уговор о раду на основу споразума о престанку радног односа дана 25.07.2016. године (датум је уписан руком), став први диспозитива, док је у другом ставу констатовано да запосленом престаје радни однос дана, године (датум није уписан) сагласно закљученом споразуму, у ставу трећем, да ће зарада, накнада зараде и друга примања која запослени остварио, а која му нису исплаћена закључно са даном престанка радног односа, бити исплаћена најкасније у року од 30 дана од дана престанка радног односа. У образложењу решења цитирана је одредба члана 177. тачка 1. Закона о раду, затим наведено да су запослени и послодавац дана, године (датум није уписан) закључили споразум о престанку радног односа и да је споразумом одређено да запосленом престаје радни однос дана, године (датум није уписан), те да је са тих разлога донето решење као у диспозитиву. Тужилац је одјављен са осигурања од стране тужене дана 26.07.2016. године, са престанком осигурања од 25.07.2016. године. Странке не поседују споразум о престанку радног односа у писменој форми. Тужилац је од 27.06.2016. године до 08.08.2016. године лечен у Клиничком центру Ниш на Клиници за неурохирургију. Решењем Агенције за привредне регистре од 30.11.2016. године уписан је датум од када се прекида обављање делатности – 28.11.2016. године код „ББ“ ПР радња за такси превоз путника ..., а решењем исте агенције од 29.01.2019. године усвојена је регистрациона пријава брисања па је из регистра привредних субјеката брисано ББ ПР радња за такси превоз путника ...

Код тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су поништили решење о отказу уговора о раду тужиоца, као незаконито. Према становишту нижестепених судова, у конкретном случају, несумњиво је утврђено да странке нису сачиниле писани споразум о престанку радног односа тужиоца, што је и сама тужена саслушана као странка потврдила, тако да је у ситуацији када је изостао споразум у форми и на начин прописан законом (члана 177. став 1. и 2. Закона о раду), нису ни били испуњени услов за доношење оспореног решења, како то правилно закључују нижестепени судови. Осим тога, Закон о раду прописује и ситуацију престанка радног односа отказом уговора о раду од стране запосленог (члан 175. став 1. тачка 4. Закона о раду), али у члану 178. истог закона, прописује поступак и у том случају и то ставом 2. да отказ уговора о раду запослени доставља послодавцу у писаном облику, најмање 15 дана пре дана када је запослени навео као дан престанка радног односа (отказни рок), што такође у конкретном случају није учињено од стране тужиоца.

Чланом 177. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/2005...75/2014), предвиђено је да радни однос може да престане на основу писменог споразума послодавца и запосленог (став 1.); да је пре потписивања споразума послодавац дужан да запосленог писменим путем обавести о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености (став 2.).

Према цитираним законским одредбама, основ за престанак радног односа је споразум који закључују послодавац и запослени. Сматра се да је споразум закључен када послодавац и запослени постигну сагласност о престанку радног односа и у погледу осталих питања која су од значаја за престанак радног односа (дан прекида рада, исплату неисплаћених зарада и других примања по основу рада, права у погледу неискоришћеног годишњег одмора и друго). Да би споразумни престанак радног односа производио правно дејство он мора да буде резултат слободно изражене воље и мора бити сачињен у писменој форми са свих неопходним елементима.

У конкретном случају, парничне странке нису сачиниле писани споразум о престанку радног односа тужиоца, како су то правилно оценили нижестепени судови, јер није сачињен у форми и на начин прописан законом (изостављени су сви датуми), чиме је изостало слободно изражавање воља, због чега на основу цитираних законских одредби нису били испуњени услови за доношење оспореног решења, па је тако донето решење незаконито и као такво је правилно поништено.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одбио ревизију тужене, као неосновану и одлучио као у изреци ревизијске пресуде.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић